

МАРТИН КОЛЕВ
ЖЪЛТИЯТ ПЛИК

chitanka.info

Погледнах към пощенската кутия — втората от ляво надясно на долния ред. След това продължих към улицата.

Прибрах се горе-долу по същото време, по което се връщам всеки ден.

— О, кой се е прибрал? — викна Марги от вратата. — Тати си е вкъщи. Уморен ли си, тати? Тежък ден ли изкара на работата? Еее, няма как, няма да ни цъфнат парите в саксиите на терасата, я. Седни, тате, седни, ние сега кълцаме с Кременка салатата и ще донесем. Кременка днес беше много послушна, нали, Кременке? Да-а.

„Валя почти цял ден и сигурно не са излизали“, помислих си. На моята не ѝ се отразяваше добре това заседяване вкъщи — с пюретата и ужасните филмчета за деца до две години.

— Ето, ето, идва салатката! — провикна се Марги от кухнята и взе завоя с по една чиния във всяка ръка.

Кременка стоеше на дивана и или ми се усмихваше, или просто гледаше към тавана. Дано да запази това нехайно отношение към света и към майка си — пожелавах ѝ го от сърце.

— А за по-малките ще има пюренце от круши, нали? Да-а...

Мисля, че още не си бях отворил устата. Нямах и какво да кажа в действителност. Не бяхме в университета, когато дните можеха да се различат един от друг. Сега уж бяхме същите, уж и дните бяха същите, а не можех да ги наименувам правилно — като пръсти с еднаква дължина.

— Имаш писмо — каза Марги и обърна една малка ракийка.

— Писмо — повторих. — Сметка?

— Не — отвърна тя, докато си наливаше отново. — Едно жълто. Като пиленце.

И се засмя. Пийна една глътка, обърса си устата с опакото на ръката и отиде до масичката за ютията. Пликът си стоеше там мирно и тихо.

— Много странно, тате — каза и го претегли с ръка. — Няма нито подател, нито получател.

Подаде ми го, допълвайки:

— Как ли пък е стигнало до нас, без да пише получателя.

— Щом не пише нищо, откъде знаеш...

„Че е за мен“, щях да довърша патетичния си въпрос, но обърнах плика от другата страна и марулята заседна в устата ми.

— Не си видяла добре, скъпа. Има написано.

— А-а, като честитка ли? Защото ми заприлича на картичка.

Обърнах моята страна на плика към Марги. Имаше бяла лепенка върху него и тя гласеше: „Не отваряйте при никакви обстоятелства!“

— А-а — изпусна пак тя. — Това като че го нямаше преди.

— Да, бе, появило се е само.

— Друго имах предвид — започна силно жена ми, но сетне сниши тон. — Може някой да е влязъл и да го е залепил.

— Кременке, ти ли беше? — обърнах се към малката.

Тя вдигна ръце нагоре и се засмя. Усмяхнах ѝ се в отговор и оставих плика на масата — да си довърша салатата.

Пликът завладя неусетно мислите ни. Уж никой не му обръщаше внимание, а всъщност почваше да обръща цялата къща с главата надолу.

Когато се прибрах от работа на следващия ден, Марги тъкмо пускаше пералнята.

— Тате — викна от мокрото, — ти ли си? Масата е сложена, ей сега идвам. Отиди да наглеждаш Кременка, айде, ей сега...

Събух си отежалите от вървене обувки, сложих сакото на закачалката и влязох в хола. Кременка по случайност не седеше пред телевизора, а мирно си стоеше на пода и си говореше с нейните невидими приятели.

Обърна се като чу вратата и се ухили:

— Тата!

В ръце държеше жълтия плик. Единият край на отвора му беше издърпан нагоре.

— Кремена! — извиках строго.

Дръпнах плика от ръцете ѝ. Тя зяпна неразбиращо за няколко секунди и зави като сирена. Потреперих пред очичките ѝ, които бързо се напълниха със солена вода.

Марги влезе в хола на бегом и ахна драматично. Вдигна малката на ръце и ѝ заговори:

— Какво стана, мама, какво стана?

Дъщеря ми вдигна пръстче към мен. Или към плика, който стисках, та чак кокалчетата ми бяха побелели.

— Защо си ѝ го дала? — промърморих.

— А-а? — Марги зяпна и се огледа объркано. — Не съм й го давала.

— Ами как тогава седеше на пода и си играеше с него?

— А-а... Оставих го там, върху книгите.

Погледнах към полицата над телевизора. Нямах как Креми да се изкачи до горе. Казах мисълта си на глас.

— О, Боже мой — въздъхна жена ми и се прекръсти със свободната си ръка. — Пак е влизал някой!

Хванах я за раменете. Кремена се разциври още по-силно. Опитах се да прозвуча спокойно:

— Никой не е влизал тук. Беше заключено като дойдох.

— Ама... как тогава?!

Поклатих глава. Така решавах много неразрешими проблеми. Пъхнах плика в чекмеджето на бюрото. Вечеряхме мълчаливо, само Кременка се смееше на рекламите. Колко бързо забравя.

След екерите казах, че отивам в спалнята да чета. Само минута по-късно обаче влязох с трясък в хола. Държах нощната лампа, а кабелът ѝ се вееше като обезглавена змиорка.

— Каква е тая лампа?

И сам не можех да си позная гласа.

Двете обърнаха глави към мен, с неразбиращ поглед. Прекалено много неразбиращи погледи за една вечер.

— Нощната лампа, скъпи.

— Кога я купи?

Устните на Марги се разтрепериха.

— От сватбата е.

Погледнах отново лампата в ръката си. Имах чувството, че тази нощ я виждам за пръв път. Беше жълта — като жълтък, като луна, като...

Устните на Марги се отвориха съвсем малко и прошепна, сякаш още вярваше, че има някой друг в къщата:

— Трябва да изгорим онзи плик.

На следващата сутрин се събудих минута преди звъна на будилника. Бях сънувал непознатия човек в дома ми.

Цял ден се движех като зомби. Пиех кафе след кафе — общо пет. Отметнах всички задължения, които можах да си намеря, за да не мисля за ужасния сън.

Смятах да отворя онзи глупав плик, пък каквото ще да става. Прибрах се с час и половина по-рано, вкъщи нямаше никого. Събух се, метнах якето на закачалката и отидох до бюрото. Отворих чекмеджето, разрових списанията и каталозите на „Билла“, които бяха жълти като плика, но него самия не намерих. Нямаше го просто.

Пердетата бяха дръпнати, днес беше сравнително топло и се усещаше как да е, че сме пролет. Последните жълти лъчи на жълтото слънце огряваха терасата и се отразяваха в прозорците на съседния блок. Почнах да ровя наоколо за плика.

Чух външната врата тихо да се отваря. Бях забравил да заключа. Притаих дъх и се долепих до стената зад бюрото. Внезапно чух дръжката на врата да се натиска надолу и нещо да ме пронизва в крака.

Телефонът звънеше от джоба ми. Беше на вибрация.

— Ало? — попитах тихо.

— Скъпи — гласът на Марги също едвам се чуваше. — Има някой вкъщи.

— Марги — върнах се към обичайния си тембър, — аз съм вкъщи!

— А-а...

Отново се чу натиск от дръжка и външната врата зейна широко.

Марги и малката влязоха, хванати за ръка. В другата Марги държеше мобилния си.

— Тате, ама това ти ли си бил!? — каза и силно въздъхна. — А ние как се уплашихме, нали, Кременке? Да-а, помислихме си, че някой непознат чичко е влязъл. Пък то тати се върнал по-рано от работа...

Аз обаче надали изглеждах толкова успокоен. Погледът ми беше заседнал върху Креми, която беше протегнала ръка нагоре към мама и ме гледаше безизразно. Беше със светло жълта рокличка.

— Марги — обърнах поглед нагоре, — ти май се опитваш да ме подлудиш, а?

— Моля?!

— Жълтата рокличка. Защо си й я купила?

През следващия половин час Креми беше настанена пред телевизора, а аз на спалнята, където ми дръпнаха едно здраво конско.

Марги щеше едновременно да се разреве и да ме цапардоса, но на нито едното не се реши в крайна сметка. Почнал съм да си изкарвам акъла, бракът ни не вървял и съм използвал всеки случаен плик да се заяждам. Не съм виждал ей тази лампа, която от пет години ни свети до леглото, не съм виждал роклята на Кременка, дето ѝ я подарила майка ми за рождения ден. Било крайно време да отворим писмото или да го изгорим и всичко да си тръгне постарому. Къде било писмото. Веднага да съм ѝ го дадял.

Ухилих се по-скоро на ситуацията, отколкото на нея:

— Да, ама него го няма. Ха-ха.

— Какво? — въздъхна жена ми тежко, прокара пръсти през тъмната си коса. — Хвърли ли го?

— Не. Просто го няма в чекмеджето, където го бях оставил.

— Още по-добре — каза тя. — Дано хич не го намираме!

Изпи половин литър вино пред телевизора. Отиде да спи при Креми, която много ѝ се зарадва.

Била видяла някакъв страшен човек в стаята си предната нощ.

Проверих вратата два пъти, преди да легна. Имах чувството, че сънят ме връхлетя още щом затворих очи.

Вкъщи съм си, през нощта. Все едно съм станал да пикая. Всички лампи са угасени, но виждам човека да се приближава. Някой с дълга коса. Жена е.

Марги.

— Извинявай за преди малко — прошепва и се обляга на рамото ми.

— Няма нищо — прошепвам и аз, — да не събудим Креми.

Отиваме да си легнем. Часовникът показва три и нещо. Понечвам да се обърна на една страна, но ръката на Марги ме обръща по гръб. Сваля си бикините. Дръпва боксерките ми надолу, както съм легнал. Премята един крак и ме яхва — внимателно, с ръце на гърдите ми.

Повдигам глава назад, когато приятното чувство за търкане ме обхваща отгоре до долу. Тялото ѝ е гладко и стегнато, както първия път, когато го направихме в общежитието ми. Същото тяло, но всъщност много различно.

Поглеждам я, стене приглушено. Подпъхвам ръка под потника ѝ и хващам лявата гърда. Обаче нещо не е наред. Това не е нейната гърда. Не е нейното зърно, просто не е.

Поглеждам я отново. Изглежда съвсем като Марги, но знам, че не е тя. Извива се надолу към мен и кичур коса пада върху очите ми. Рус.

Оставам без въздух. Хващам я и я обръщам върху леглото. Тя казва тихо: „Какво?“, но аз съм взел възглавницата си и затискам неразбиращото ѝ лице. Тези неразбиращи погледи ме преследват дори насън. Главата на непознатата се гърчи под възглавницата, отвън остава само разпиляна руса коса. Пръстите ѝ безцелно се мятат из въздуха, лакирани в златисто.

Чух телефона и отворих очи. Бях заспал върху бюрото си. Телефонният звън продължаваше настойчиво. Погледнах часовника си, беше тринайсет часа и нямах никаква представа как съм се озовал тук. Взех си якето от стола, изключих компютъра и тръгнах.

— Жорка — ухили ми се Гришата в коридора, — отспа ли си?

— Трябва спешно да изляза — отвърнах, загледан в ръката му.

Държеше чаша жълтеникав чай.

„От машината“, казах си пред асансьора, „вземи се в ръце!“

Натиснах копчето за първия етаж и то светна в жълто.

— Мамка му — изпсувах.

Жената, която беше с мен в асансьора, ме изгледа презрително. След това извърна глава напред и отхапа от бледо жълтата круша, която държеше.

Вратите се отвориха и побягнах навън. Времето пак се беше влошило. Валеше като из ведро и по улицата профучаваха само жълти такситата. Махнах с лека погнуса на едно от тях.

Шофьорът изслуша мълчаливо адреса и потегли. По радиото звучеше някаква песен на „Колдплей“.

В мига, когато отворих вратата на апартамента, ме лъхна настойчива миризма на блажна боя.

Вратата на хола беше прикрехната. Събух се, хвърлих якето си и влязох.

Този път не си въобразявах. Хубавите бели стени на стаята бяха покрити в жълто. Върху балатума имаше разпънати вестници, оцапани с жълта боя. Марги също беше омазана, един кичур висеше пред

лицето ѝ, оцветен в този дяволски цвят. Държеше валяк и боядисваше последното бяло по стената срещу телевизора.

— Не! — изкрещях.

— Тати, съжалявам — простена тя и избърса просълзеното си око с малкото небоядисано от ръката си. — Не знам... не знам какво ме прихвана. Не ми остана време да сготвя...

Креми седеше пред телевизора с пакет „Слънчо“ и изкара пълна шепа с жълти пшенични пръчици. Погледна ме и се ухили:

— Татаа!

Стоях безмълвен на вратата на жълтия хол и очаквах всеки момент да се събудя.

— Ами, не знам — мърмореше Марги. — Просто така трябва...

Посочи с валяка към масата. Една капка боя се спусна бавно надолу и стана на петно върху вестника.

— Ето го... Станахме и той си стоеше там.

Пликът беше върху покривката. Но сега изглеждаше някак по-голям, разпрострял се, пораснал за наша сметка. Чудовище без пощенска марка. Приблжих се бавно и го хванах с два пръста като нещо изгнило. Не си личеше къде Креми беше опитала да го отвори. Стоеше залепен, лъскаво жълт, с бяла лепенка вдясно по средата: „Не отваряйте при никакви обстоятелства!“.

Но аз го отворих. Марги плахо се доближи, цялата в боя и подсмърчаща.

„Пак, пак, пак!“, викнаха весело грозните създания от телевизионния екран.

Скъсах го внимателно и изкарах един бял лист, който беше прегънат на две вътре. Разтворих го.

Беше празен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.